

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Sžo/79/2014
Identifikačné číslo spisu:	5014200019
Dátum vydania rozhodnutia:	25.02.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:5014200019.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Júlie Horskej a JUDr. Violy Takáčovej PhD., v právnej veci žalobcu: T. P. N., U., bytom v U., L. X, proti žalovanému: Okresný úrad Žilina, odbor opravných prostriedkov, referát pôdohospodárstva, so sídlom v Žiline, Ul. Andreja Kmeťa č. 17, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného - stanoviska zo dňa 17. decembra 2013, č. OU-ZA-OOP4-2013/00262/HOL, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 18. júna 2014, č. k. 21S/5/2014-33, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 18. júna 2014, č. k. 21S/5/2014-33, p o t v r d z u j e .

Žiaden z účastníkov n e m á p r á v o na náhradu trov konania.

Odôvodnenie

Krajský súd v Žiline rozsudkom zo dňa 18. júna 2014, č. k. 21S/5/2014-33 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti stanoviska žalovaného zo dňa 17. decembra 2013, č. OU-ZA-OOP4-2013/00262/HOL, ktorým žalovaný správny orgán oznámil žalobcovi, že odvolanie podané žalobcom proti rozhodnutiu zo dňa 11. októbra 2013, č. ZN-1-2013/00049-13N, ktorým správny orgán ustanovil znalca pre vyhotovenie znaleckého posudku vo vzťahu už k vypracovanému znaleckému posudku vo veci podľa § 7 ods. 2 zákona č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 180/1995 Z. z.“), je podané oneskorene.

Krajský súd mal preukázané, že prvostupňový správny orgán - Okresný úrad Ružomberok rozhodnutím zo dňa 11. októbra 2013, č. ZN-1-2013/00049-13N podľa § 36 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) ustanovil znalca I. z odboru geodézie a kartografie, odvetvie geodézia a kartografia a fotogrametria pre vyhotovenie znaleckého posudku vo vzťahu už k vypracovanému znaleckému posudku, ktorý vyhotovil I. - znalec z

odboru geodézie a kartografie pod č. 10/2009, vo veci podania podľa § 7 ods. 2 zákona č. 180/1995 Z. z., ktoré podal B.D., naposledy bytom C. C., k identifikácii parcely pkn. č. 210 v zverejnenom návrhu registra obnovenej evidencie pozemkov v katastrálnom území C. C.. Ďalej krajský súd zistil, že proti predmetnému rozhodnutiu zo strany žalobcu bolo podané odvolanie, v ktorom žalobca namietal nezákonnosť predmetného rozhodnutia, že prvostupňový správny orgán umelo vytvára problémové otázky, o ktorých opakovane vedie konanie, ktorého výsledkom je vyvlastnenie nehnuteľného majetku v prospech obce a ekonomicky neefektívne vynakladá finančné prostriedky štátu. Krajský súd tiež opísal podstatný obsah stanoviska žalovaného zo dňa 17. decembra 2013, označeného ako oneskorené odvolanie.

Krajský súd bol toho názoru, že boli splnené podmienky tzv. fikcie doručenia podľa § 24 ods. 2 Správneho poriadku. K námietke žalobcu o nesprávnom vyplnení doručenky z doručovania predmetného prvostupňového rozhodnutia (že v časti doručenky o dátume uloženia zásielky sú uvedené namiesto troch údajov len dva údaje), krajský súd uviedol, že skutočne sú tu uvedené číslce 16. 13, dodajúc, že je nesporné a z logiky veci vyplýva, že prvá číslica je deň uloženia zásielky, t.j. 16. deň s tým, že išlo o desiaty mesiac roku 2013, nakoľko je nesporne preukázané, že prvý neúspešný pokus je dňa 15. októbra 2013 a druhý neúspešný pokus je dňa 16. októbra 2013. Logicky číslo 16 je deň, kedy bola zásielka uložená na pošte, nakoľko číslica 16 nemôže vyjadrovať ani mesiac, ani rok a druhý údaj, ktorý označuje mesiac, zjavne poštar omylom nenapísal, a preto na mieste druhého údaju je tretí údaj, ktorý označuje rok uloženia zásielky, čiže skratku roku 2013 - 13, ktorá skratka sa, podľa názoru krajského súdu, bežne používa a trinásťka nemôže vyjadrovať mesiac, nakoľko logicky mesiacov v roku je len 12. Krajský súd tiež nemal pochybnosti, že by prvá číslica dňa uloženia zásielky evokovala číslicu 14, lebo je jasné, že išlo o dátum 16.10.2014 aj z postupnosti jednotlivých dátumov pri doručovaní písomnosti - špecifikovaného rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu.

Podľa názoru krajského súdu žalovaný správne vydal predmetné stanovisko, resp. tzv. neformálne rozhodnutie, alebo list, ktorým oznámil žalobcovi, že jeho odvolanie považoval za oneskorene podané. Tvrdenie žalobcu, že žalovaný nezisťoval, či sa v čase doručovania predmetnej zásielky zdržiaval na danom mieste je podľa názoru krajského súdu bez akejkoľvek logiky poukazujúc aj na to, že žalobca ani nikde v žalobe netvrdí, že sa v čase doručovania zásielky, t.j. prvostupňového rozhodnutia, v mieste doručovania nezdržiaval. Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo vzťahu k náhradnému doručovaniu v zmysle § 24 ods. 2 Správneho poriadku je jednoznačná a fikcia doručenia sa neuplatní v tom prípade, keď sa adresát v mieste doručovania, v čase doručovania predmetného rozhodnutia, nezdržiava, t.j. napríklad keď je mimo obec, mesta alebo je na dovolenke, resp. nebudú splnené ostatné podmienky v § 24 ods. 2 Správneho poriadku a v takomto prípade sa teda neuplatní fikcia doručenia a lehota na odvolanie začne plynúť od fyzického prevzatia rozhodnutia. Krajský súd zdôraznil, že žalobca netvrdil, že by sa v čase doručovania prvostupňového rozhodnutia v mieste doručovania vôbec nezdržiaval. V žalobe namietal len skutočnosti - zlé resp. spochybniteľné vyplnenie doručenky.

Krajský súd skonštatoval, že zásielka bola uložená na pošte dňa 16. októbra 2013, pričom tretí deň od uloženia sa považuje za deň doručenia, preto 19. október 2013 bolo prvostupňové rozhodnutie považované ako doručené žalobcovi, ale keďže koniec lehoty pripadol na sobotu (§ 27 ods. 2 Správneho poriadku), považovala sa predmetná zásielka, resp. prvostupňové rozhodnutie za doručené 21. októbra 2013 - pondelok a odvtedy začala plynúť pätnásťdňová lehota na podanie odvolania žalobcovi. Táto lehota uplynula dňa 4. novembra 2013. Žalobca podal odvolanie na poštu až dňa 7. novembra 2013, teda aj podľa názoru krajského súdu po zákonom stanovenej lehote (§ 54 ods. 2 Správneho poriadku). Krajský súd považoval aj konštatovanie žalovaného správneho orgánu za správne, že po preskúmaní veci v zmysle § 60 Správneho poriadku nebol dôvod na obnovu konania alebo na zmenu alebo zrušenie rozhodnutia mimo odvolacieho konania. Námietku žalobcu vo vzťahu k doručovaniu neprávoplatného rozhodnutia o ustanovení znalca samotnému znalcovi považoval za bezpredmetnú.

O náhrade trov konania prvostupňový súd rozhodol podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p., keďže žalobca nebol úspešný, náhradu trov konania mu nepriznal.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok Krajského súdu v Žiline a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v rámci ktorého bude rozhodnuté aj o náhrade trov konania. V odvolaní žalobca namietal vady konania a rozhodnutia prvostupňového súdu podľa § 205 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/ a f/ O.s.p.

Predovšetkým žalobca poukázal na to, že sa nezdržoval v mieste trvalého bydliska a tak sa o doručovaní zásielky dozvedel až dňa 23. októbra 2013 a v ten istý deň si aj zásielku vyzdvihol. Proti rozhodnutiu o ustanovení znalca žalobca podal dňa 7. novembra 2013 odvolanie. Podľa názoru žalobcu, žalovaný ale aj prvostupňový súd nepostupovali v súlade so zákonom pri hodnotení dôkazov a nevykonali žiadne ďalšie úkony, či sa žalobca v čase doručovania rozhodnutia o ustanovení znalca zdržoval v mieste doručovania. Z uvedeného dôvodu žalovaný, ale aj prvostupňový súd v rozpore so zákonom vyhodnotili tzv. fikciu doručenia podľa § 24 ods. 1 a ods. 2 Správneho poriadku. Podľa názoru žalobcu fikcia doručenia prijatá žalovaným aj prvostupňovým orgánom je v rozpore s obsahom spisov. Žalovaný mal a má zákonnú povinnosť z vlastného podnetu skúmať splnenie podmienok pre uplatnenie fikcie doručenia. Postup žalovaného, ktorý je v tomto prípade jeho nečinnosťou, t.j. že neexistoval prítomnosť žalobcu v čase doručovania v mieste trvalého bydliska, je preukázaná obsahom administratívneho spisu, ale aj obsahom súdneho spisu v predmetnej veci.

Žalobca bol toho názoru, že žalovaný ani prvostupňový súd neskúmali podstatnú podmienku pre fikciu doručenia a bez ďalšieho vychádzali z toho, že pre uloženie zásielky (rozhodnutie o ustanovení znalca) boli splnené zákonné podmienky. Namietal, že pre uvedený záver v spise správneho orgánu ani v spise prvostupňového súdu nie sú dostatočné podklady. V posudzovanej veci nebolo podľa jeho názoru bez akýchkoľvek pochybností preukázané nielen doručenie rozhodnutia o ustanovení znalca, ale nebolo ani preukázané, že sa žalobca v mieste doručovania v danom čase zdržoval.

Žalobca tiež namietal, že prvostupňový súd nevykonával ani poučenie podľa ustanovenia § 120 ods. 4 O.s.p., a preto v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Podľa žalobcu tiež vierohodnosť dôkazných prostriedkov, na ktorých spočíva rozhodnutie súdu prvého stupňa, je z tohto dôvodu pochybná.

Žalobca uviedol, že účastníkovi konania postupom súdu pri prejednaní veci bez nariadenia pojednávania (nevykonanie poučenia podľa ustanovenia § 120 ods. 4 O.s.p.) bola odňatá možnosť konať pred súdom. Dôsledkom toho je podľa jeho názoru i skutočnosť, že prvostupňový súd nedostatočne zistil skutkový stav a nesprávne právne vec posúdil. Namietal, že žalovaným a tiež prvostupňovým súdom doteraz zistený skutkový stav neobstojí, a ako dôkaz, ktorý doteraz nebol uplatnený (vzhľadom na nečinnosť žalovaného a aj súdu prvého stupňa) priložil potvrdenie organizácie ECO-TRUCK, n.o. o tom, že v čase od 30. septembra 2013 do 23. októbra 2013 bol mimo trvalého bydliska, z dôvodu výkonu funkcie odborného garanta programu cezhraničnej spolupráce.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p., v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 O.s.p.) postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p., v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca proti žalovanému správnu orgánu domáhal preskúmania zákonnosti jeho rozhodnutia - stanoviska, ktorým žalovaný správny orgán oznámil žalobcovi, že odvolanie podané žalobcom proti rozhodnutiu zo dňa 11. októbra 2013, č. ZN-1-2013/00049-13N, ktorým správny orgán ustanovil znalca podľa § 36 Správneho poriadku pre

vyhotovenie znaleckého posudku vo vzťahu už k vypracovanému znaleckému posudku vo veci podľa § 7 ods. 2 zákona č. 180/1995 Z. z., je podané oneskorene. Zároveň v predmetnom stanovisku žalovaný skúmal v zmysle § 60 Správneho poriadku, či oneskorené odvolanie neodôvodňuje obnovu konania alebo zmenu alebo zrušenie rozhodnutia mimo odvolacieho konania, pričom nezistil dôvody na obnovu konania alebo na zmenu alebo zrušenie rozhodnutia mimo odvolacieho konania.

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 248 písm. a/ O.s.p. súdy nepreskúmajú rozhodnutia správnych orgánov predbežnej povahy a procesné rozhodnutia týkajúce sa vedenia konania.

Podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takeého rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Predovšetkým, považujúc rozhodnutie prvostupňového a druhostupňového správneho orgánu ako jeden celok, treba konštatovať, že žaloba bola podaná proti rozhodnutiu o ustanovení znalca podľa § 36 Správneho poriadku v rámci prebiehajúceho správneho konania. Rozhodnutie o ustanovení znalca však jednoznačne predstavuje procesné rozhodnutie, týkajúce sa vedenia konania (pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18. júna 2014, sp. zn. 6Sžf/4/2014), pričom takéto rozhodnutie súdnemu prieskumu nepodlieha (§ 248 písm. a/ O.s.p.). V danom prípade rozhodnutie o ustanovení znalca nemožno považovať ani za rozhodnutie týkajúce sa základných práv a slobôd žalobcu v zmysle čl. 46 ods. 2 druhej vety Ústavy Slovenskej republiky, lebo správne orgány nerozhodli o veci, ktorá je predmetom samotného správneho konania a pokiaľ nie je vydané meritórne rozhodnutie, v zásade tvrdené porušenie procesných ustanovení majú iba potenciálny vplyv na zákonnosť konečného rozhodnutia. Správne orgány postupujúc v súlade so Správnym poriadkom si rozhodnutím o ustanovení znalca zabezpečujú podklady pre svoje rozhodnutie, lebo sú povinné zistiť presne a úplne skutočný stav veci.

Aj napriek tomu, že napadnuté rozhodnutie o ustanovení znalca súdnemu prieskumu nepodlieha, ak krajský súd také administratívne procesné rozhodnutie meritórne preskúmal, nie je možné uvedený nedostatok považovať za vadu súdneho konania, lebo ním poskytol účastníkovi súdnu ochranu v súlade s čl. 152 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky (obdobne rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 4. decembra 2008, sp. zn. 3Sžf/56/2008).

Pre úplnosť treba k samotným námietkam žalobcu uviesť, že súd nevyhľadáva za účastníka konkrétne dôvody nezákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, ktoré podľa § 249 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku majú tvoriť obsah žaloby a určovať rozsah preskúmania zákonnosti rozhodnutia súdom, ktorým je súd podľa § 250h Občianskeho súdneho poriadku viazaný.

Pokiaľ žalobca v žalobe namietal, že žalovaný nezisťoval, či sa v mieste svojho bydliska v čase doručovania prvostupňového správneho rozhodnutia zdržiaval, tak treba uviesť, že žalovaný vychádzal z údajov na doručení, ktorá má povahu verejnej listiny a ktorá osvedčuje skutočnosti v nej uvedené, a teda v danom prípade postup podľa § 24 ods. 2 Správneho poriadku. Údaje uvedené na doručení sa považujú za pravdivé, ak nie je dokázaný opak, a preto dôkazné bremeno o tom, že sa žalobca v čase doručovania prvostupňového správneho rozhodnutia nezdržiaval v mieste svojho bydliska, spočívalo na žalobcovi. Žalobca však ani v podanej žalobe nenamietal, a ani nepreukázal, že sa v mieste svojho bydliska nezdržiaval v čase tohto doručovania, čo správne skonštatoval aj krajský súd v napadnutom rozsudku. Žalobca priložil potvrdenie organizácie ECO-TRUCK, n.o., o tom, že v čase od 30. septembra 2013 do 23. októbra 2013 bol mimo trvalého bydliska až k odvolaniu proti rozsudku krajského súdu, avšak na také potvrdenie vzhľadom na koncentračnú zásadu uplatňovanú v správnom súdnictve (§ 250h

O.s.p.) nemôže odvolací súd prihliadať, keďže správne súdy sú viazané rozsahom žaloby. Pritom treba tiež pripomenúť, že žalobca si musel byť už v čase podávania odvolania proti prvostupňovému správne rozhodnutiu vedomý, že vychádzajúc z doručenky, podáva svoje odvolanie po lehote. Žalobca preto znášal dôkazné bremeno, aby už pri podaní odvolania v správnom konaní preukázal, že odvolanie podáva včas.

Najvyšší súd Slovenskej republiky tiež považuje za potrebné uviesť, že správne súdy nie sú súdmi skutkovými a nevykonávajú dokazovanie, keďže pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého správneho rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta O.s.p.). V správnom súdnictve preto súdy nepostupujú podľa ustanovenia § 120 ods. 4 O.s.p., porušenie ktorého zo strany krajského súdu namietal žalobca. V správnom súdnictve v konaní podľa druhej hlavy piatej časti vzhľadom na koncentračnú zásadu všetky námietky a dôvody v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia musí uviesť a tieto preukázať žalobca už v žalobe a to v lehote podľa § 250b O.s.p. (§ 250h ods. 1 O.s.p.). Súd je viazaný rozsahom žaloby, lebo súd preskúmava rozhodnutie a postup správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe, teda v medziach žaloby (§ 250h v spojení s § 250j ods. 1 O.s.p.).

Z uvedeného vyplýva záver, že žalobca bol povinný predovšetkým v správnom konaní preukázať skutočnosť, že sa nezdržoval v čase doručovania prvostupňového správneho rozhodnutia v mieste svojho bydliska (napr. s podaným odvolaním proti prvostupňovému správne rozhodnutiu) a následne, ak by túto skutočnosť odvolací správny orgán nesprávne posúdil, mohol by uvedené namietat' v správnej žalobe. Žalobca však, ako bolo uvedené vyššie, uvedenú skutočnosť nepreukázal ani v žalobe.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd s poukazom na závery uvedené vyššie, považujúc námietky žalobcu vznesené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci a poukazujúc v ostatnom na dôvody rozsudku krajského súdu, s ktorými sa najvyšší súd stotožnil, napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny, podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p., v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 250k ods. 1 O.s.p., v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. za použitia § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal z dôvodu, že žalobca v tomto konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.